A°. 1839 N°. 25.

DINGSDAG, DEN 26ten MAART.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Mengelingen.

TEGENWOORDIGHEID VAN GEEST IN DEN GENERAAL *MINA*.

Na de nederlaag der *Spaansche Constitutionelen* bleef de vaderlandlievende Mina alleen met zijn *Aide-de-camp* Meca, met een' priester en een oud bediende. Hij zwierf op het gebergte, verlaten en in ellendigen toestand, verwachtende elk oogenblik in de handen des vijands te vallen. Hij wist, welk belang men in zijne gevangenneming stelde. Treurig stonden zijne zaken; maar zijne ziel bleef onverschrokken in het gevaar. Eindelijk kwam het noodlottig tijdpunt. Zijn *Aide-de-camp* ontdekte eene sterke bende Koninklijke troepen, die regt op hen toekwamen. Dezelve had hen gezien. Het zoude dus vruchteloos geweest zijn, eene ontmoeting te hebben willen vermijden. Mina besefte terstond al het verschrikkelijke van zijnen toestand, en gevoelde, dat er geen middel tot uitredding was. Eindelijk evenwel besloot hij, liever een wanhopige poging te wagen, dan zich lijdelijk aan zijn treurig lot over te geven. Alle zijne krachten inspannende, en zijne ongemeene tegenwoordigheid van geest te hulp roepende, wendde hij zich tot zijne medgezellen, die reeds alle hoop verloren hadden, en sprak op vasten toon: »Mannen! wees bedaard — blijft gij hier, en laat mij voorwaarts treden." Dit gezegd hebbende, trad hij welberaden de naderende bende te gemoet. Weldra had hij dezelve bereikt. Op eenen toon, welke niet de minste vrees aanduidde, en met eene rustige houding, riep hij: »Tot welke afdeeling behoort dit detachement?"

De aanvoerder stond verbaasd op zoodanige vraag, die met fierheid en zelfvertrouwen werd gedaan. Hij herkende Mina niet, en bleef eenige oogenblikken aarzelen. Hij was ontstutst, en wist geenszins, wat te maken van eenen man, die hem op zoo gebiedenden toon aansprak. Mina, de verwarring bemerkende, waarin hij den Koninklijken bevelhebber gebragt had, verzuimde niet, van dit eerste voordeel terstond verder gebruik te maken. Zich houdende, alsof hij van ongeduld in grampschap opstoof, riep hij op hoogeren en stouteren toon: »Mijnheer! ik vraag u nog eens, waartoe deze troepen behooren?"

De vraag ging vergezeld van een krijgsmans vloekwoord. De verwarring van den aanvoerder nam toe; zijne verbazing veranderde in bevreesdheid, en, zich verbeeldende, dat hij met een' der opperhoofden van het Koninklijk leger sprak, antwoordde hij zeer onderdanig: »Dit detachement behoort tot de afdeeling van Juanito." Daarop zeide Mina oogenblikkelijk: »Wel dan, wat doet gij hier? Haast u, om weder bij uwe afdeeling u te vervoegen." De officier stond weifelend, en scheen bezwaarlijk te kunnen besluiten, om te gehoorzamen. Mina wierp eenen blik van verontwaardiging op hem, en sprak op fieren toon: »Vervl....! Wat vermeet gij u, mij niet oogenblikkelijk te gehoorzamen? Ga, Mijnheer, of maak er staat op, dat ik berigt van uw gedrag zal geven!"

De Koninklijke officier betoonde verder geene tegenkanting, maar boog zich eerbiedig voor Mina, en volgde het bevel op, dat hem onder zoo harde bedreiging was gegeven. De bende trok terug, en Mina begaf zich weder tot zijne medgezellen. Het welgelukken van deze ongemeene krijgslist gaf aan de vier ongelukkige zwervelingen moed, om nieuwe beproevingen en moeiten te trotseren, die zij zeker konde rekenen te zullen ondervinden, eer zij de grenzen van *Frankrijk* bereikten. Ofschoon zij een dreigend gevaar ontkomen waren, zij hadden menig ander, dat even verschrikkelijk was, te vreezen. Niet zonder reden hadden zij eene sombere en bange verwachting. De Koningsgezinden, die thans naauwkeurige kennis van Mina's vlugt en verlaten toestand droegen, wendden de uiterste pogingen aan, om zijne schuilplaats te ontdekken. De *constitutionele* Generaal en zijne getrouwe makkers, wetende, dat hunne vervolgers deze landstreek overal doorkruisten, namen hunne toevlugt in een donker hol, dat ergens in een afgelegen en akelig wild oord werd gevonden. Daar wilden zij zich verborgen houden, tot dat er gelegenheid, om te ontsnappen, zou komen. Ondertusschen doorzochten de Koningsgezinden het bosch en elke plek gronds in den omtrek, maar vruchteloos. Zij scherpten dus hun vernuft; ten einde middelen te vinden, om hun doel te bereiken. Zij lieten eenige schaapherders overal rondgaan en op hunne hoorn blazen, opdat Mina, misleid door het bekende geluid, in verzoeking mogt komen, om zijne schuilplaats te verlaten en hulp te vragen. Ook deze list, hoe fijn verzonnen, gelukte niet. Mina, den ouden Vos gelijkende, wilde nog geenszins uit zijn hol komen. Maar deze mislukking verbitterde de vervolgers, en zette hen te meer aan, om weder een ander plan te beproeven, dat gevaarlijker was voor de vlugtelingen. Men haalde namelijk spoor- of bloedhonden, en liet deze los, ten einde de bedoelde prooi op te snuffelen. Dit middel was schranderder uitgedacht en bijna noodlottig voor Mina geworden. De honden doorzochten alles met de meeste naauwkeurigheid. Reeds waren de ongelukkigen op het punt van ontdekt te worden, wanneer plotseling twee herten opgejaagd werden, die in de rigting der honden voorbijrenden. Dit zonderlinge toeval redde het leven van Mina en zijne medgezellen. De honden, gelijk natuurlijk is, volgden de herten op het spoor, en zoo mislukte dit nieuwe plan der Koningsgezinden geheel. — Had zoo ongewone omstandigheden plaats gevonden, terwijl het leven van een Koninklijk Generaal in gevaar was, de monniken en priesters zouden buiten twijfel uitgeroepen hebben: *Een mirakel! een mirakel!* Dan waren welligt de beide herten veranderd in twee Engelen, opzettelijk van den Hemel gezonden in het oogenblik des gevaars. Maar in het tegenwoordig geval, zoo namelijk de omstandigheden der ontkoming van Mina aan zijne vijanden verteld werden, zoude het ons niet verwonderen, dat de arme beesten voor een paar Duivels gehouden waren.

Toen Mina met zekerheid vernam, dat zijne vervolgers zich verwijderd hadden, waagde hij het, zijne schuilplaats te verlaten, en zocht verder te ontsnappen langs de eenzame streken. Na een' vermoeijenden en angstvollen togt bereikte hij eindelijk een gehucht. Zijne plotselinge verschijning veroorzaakte vrij wat beweging bij de bewoners van eene der ellendige hutten; maar hij wist hen gerust te stellen, en ontkwam gelukkig.

EDELE TREK VAN WIJLEN DEN RAADPENSIONARIS *SCHIMMELPENNINCK*.

Op het eerste groote *lever* van Keizer Napoleon, na diens terugkomst uit *Rusland*, tegen het einde van 1813, waarbij Schimmelpenninck, in zijne hoedanigheid van *Senateur*, tegenwoordig was, greep het volgende plaats. Napoleon, in eene kwade luim, ten gevolge van het bekomen narigt, dat geheel *Nederland*; als een eenig man, was opgestaan tegen zijne magt, wendde zich eensklaps tot Schimmelpenninck, en, zich overgevende aan eene vlaag van drift, zeide overluid tot hem: »Dat *Holland* zich in acht neme, Mijnheer Schimmelpenninck! Dat het wete, dat ik het land aan den Oceaan zal hergeven, veeleer dan het aan den vijand af te staan! Zoo het zijn moet, zal ik uwe dijken doorsteken." De trotsche dwingeland was omgeven door een' stoet van Hovelingen, die geen van allen in zulke oogenblikken hunnen meester durfden antwoorden. Maar Schimmelpenninck, levendig getroffen door deze onbeschofte taal, had de edele stoutheid, van, met eene stem, wier toon getuigde van de verontwaardiging, welke zijne borst gevoelde, te zeggen: »Ik hoop, Sire, dat de Geschiedenis nimmer dusdanig feit zal hebben op te teekenen onder de gebeurtenissen, welke uwe regering opleveren." Napoleon, op zulk een antwoord niet voorbereid, wist op dat oogenblik niets anders te zeggen, dan: »*Que voulez vous?*"... Eene andere *Hollandsche Senateur*, vreezende, dat zijn landgenoot zichzelven mogt vergeten, vermaande hem, in het *Nederlandsch*, voorzigtig te zijn en zijn gevoel te onderdrukken; maar de edele Schimmelpenninck antwoordde hem terstond, in het *Fransch*: »Het is een heilige pligt, Mijnheer, dien ik aan mijn Vaderland verschuldigd ben."

BIJZONDERHEDEN, AANGAANDE DE TURKEN EN ARABIEREN.

Op den weg van *Mekka* naar *Medina* zegt Burckhardt eenen berg, aangaande welken de volgende, het bijgeloof van het *Islamismus* kenmerkende, vertelling in omloop is: Mahomed *bad op zijne vlugt dezen berg om water; daar nu de berg nergens eene bron opleverde, verloekte de Profeet denzelven, en men meent, dat de berg ten jongsten dage in de Hel geplaatst zal worden.*

De reiziger vond *Medina*, even als *Mekka*, beroofd door de *Wechabiten*. In den tempel waren de graven van Mahomed, Abubeker en Omar nog ongeschonden. De fabel, dat de kist van Mahomed tusschen twee magneten in de lucht zou hangen, schijnt zoo geheel van Europesche vinding te zijn, dat Burckhardt nergens in het Oosten eenige sporen daarvan kon ontdekken. De Moskee te *Medina* wordt ten naastenbij zoo beliend, als te *Mekka*; doch de bedevaarten derwaarts zijn minder talrijk. Burckhardt werd in deze stad door eene hevige koorts aangetast, die hem noodzaakte, hier eene maand te blijven. Nog krank zijnde, begaf hij zich naar

Yembo, ten einde van daar naar *Cairo* terug te keeren, dewijl zijn toestand hem niet toeliet, de reis verder voort te zetten. In *Yembo* vond hij de pest, waaraan echter niemand geloven wilde. De inwoners namen het hem zeer kwalijk, dat hij van *pest* spreken durfde, daar het *heilige land* uitdrukkelijke van God het voorregt had verkregen, dat het altijd van pest verschoond zou blijven. Evenwel werden zij spoedig overtuigd, dat hij gelijk had, en nu vlood ieder in schrikkelijke verwarring uit de stad. Hij zelf voer op een klein, met personen, die van de pestziekte besmet waren, opgevuld, over de *Roodezee;* en hij meent, dat alleen de koorts, waaraan hij toen sukkelde, hem voor de aansteking bewaard heeft. Ook merkte hij op, dat alle de genen, die de zeeziekte kregen, niet besmet werden. Dus schijnt het beste middel tegen de pest eene andere ongesteldheid te zijn.

Van groot belang, uit een staatkundig oogpunt beschouwd, is hetgene Burckhardt over den volkshaat der *Arabieren* tegen de *Turken* zegt. Eerstgenoemden houden zich voor veel edeler, gelijk zij dan ook inderdaad fijner van gelaatstrekken, vlugger en geestrijker zijn. Hunne zeden zijn, gelijk die der vrolijke zuidlanders, van die der minder opgeruimde noordlanders onderscheiden. Even zoo zeer verschilt hunne spraak. De *Turken* zijn bij de *Arrbieren* zoo gehaat, dat men zelfs den *Sultan*, bij wijze van woordspeling, *den Verrader* noemt; hij voert, namelijk, onder zijne vele titels ook dien van *Khan*, en *khan* beteekent in het Arabisch: *hij verraadt*. De *Turken*, die zich in *Egypte*, *Syrie* en *Griekenland* ten uiterste wreed gedragen, wachten zich wel, hetzelfde in *Arabië* te doen; want zij weten, dat zij den slag, dien zij eenen *Arabier* geven, met woeker terug bekomen. Daarom laat ook Mehemet Ali de strengste krijgstucht houden. Burckhardt zegt, dat de heerschappij der *Turken* in *Arabië* moet ophouden, zoodra *Egypte* door een zwakker bestuur, dan dat van Mehemet Ali, geregeerd wordt; en dan zullen de *Arabieren* bloedige wraak nemen. *De heerschappij der Osmanlis zal in Hedsjas waarschijnlijk met veel bloedvergieten eindigen.*

Hoe slecht het in 't algemeen met het *Mahomedismus* gesteld is, blijkt uit alle berigten, die Burckhardt mededeelt. De vereenigde invloed van *Islamismus* en dwingelandij heeft bijkans alle deugd vernietigd, en slechts lage hebzucht overgelaten. Deze hebzucht is het, die in het Oosten nog veel meer, dan in het Westen, het maatschappelijk leven vergiftigd heeft. Geld is de eenige hefboom, die den Oosterling in beweging brengt; kunsten en wetenschappen zijn in het diepste verval. Geldwinnen gaat bij hen boven alles. Geene middelen daartoe worden schandelijk geacht. Daar zij genoodzaakt zijn, hunnen rijkdom te verbergen, om niet zelve beroofd te worden, zoo komen bij loerende hebzucht nog vrees en huichelarij, die de menschen ten eenemaal bederven. Reisigers, welke vlugtig, zonder de volkstaal te kennen, het Oosten bezoeken, en met geene andere personen, dan met de zoo danigen omgaan, wier belang het medebrengt, dat zij hun waar karakter verbergen, worden steeds door het achtbare voorkomen der Turken, door hunne aartsvaderlijke zeden en deftige taal misleid. Men zoude het belagchelijk vinden, zoo een *Franschman*, der Engelsche tale onkundig, na een verblijf van weinige maanden in *Engeland*, wilde voorgeven, eene genoegzame kennis van het karakter en de staatsgesteldheid der *Engelschen* te bezitten; en evenwel is het voor eenen *Franschman* veel gemakkelijker, over een naburig Europeesch volk te oordeelen, dan voor eenen *Europeer*, zoo stellige uitspraak te doen over Oostersche volken, wier zeden, denkbeelden en kundigheden zoo zeer verschillen van de onzen. Wat mij betreft, schrijft de Heer Burckhardt, ik meen, uit hoofde van een lang verblijf onder de *Turken, Syriërs* en *Egyptenaren*, mij bevoegd te mogen achten, om te verzekeren, dat zij zonder deugd, eer en regtvaardigheid zijn; dat zij weinig ware vroomheid en nog minder menschenliefde of barmhartigheid hebben, en en dat eerlijkheid alleen onder de arme of geringe lieden wordt gevonden.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 23sten dezer, de Nd. Am. Brik *Cygnet*, Kapt. C. Fitz, van Boston; hebbende 20 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 20sten, de Engelsche Sloep *Pembroke*, Kapt. J. Blackgrove; naar Demerary.

Idem, de Nederlandsche Sloep *Dolphyn*, Kapt. G. Ellart; naar het Opper-district Nickerie.

Den 22sten, de Engelsche Schoener *Dorr*, Kapt. N. E. Dunscombe; naar Demerary.

Advertentiën.

(14278) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 29sten Maart 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof publiek bij Executie verkoopen:

Twee blooten **ERVEN**, gelegen in de *Heerenstraat* en uitkomende in de *Wageweg straat*, bekend onder Nieuwe Wijk La. A. No. 76 en Oude Wijk La. B. No. 95 en 96½; aankomende DAVID d'ARON JESSURUN.

Paramaribo, den 25 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(14280) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, als daartoe behoorlijk door het Geregtshof alhier geauthoriseerd, op het deswegens door de Heeren A. KENNEDIJ qq. c. s. gepresenteerd rekest, zal met concurrentie van dezelve Heeren, bij publieke Inschrijving ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, tot de zaken van Kurateele en Sequestratie, verkoopen:

90	Balen	Heele	Witte Bast	KOFFIJ;
51	»	»	Zwarte »	
6	»	Gebr.	Witte »	
9	»	»	Zwarte »	
2	»	Gruis		
3	»	Zwarte		

afkomstig van de Plantagie *Jagtlust*, en dat wel voor zoo verre, de beide partijen Heele Koffij betreft, bij kavelingen van *Tien* Balen en eene kaveling van *Elf* Balen Zwarte Bast, en de Gebroken en overige Koffij, in kavelingen zoo als dezelven hierboven staan vermeld.

Zullende de Inschrijvings-billetten ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen tot Dingsdag den 2den April 1839, des voormiddags ten *negen* ure; alwaar ook de monsters ter bezigtiging zijn, terwijl de Koopers de Producten voor hunne eigene rekening en risico *acht* dagen na den verkoop zullen moeten laten afhalen en voor de ledige zakken betalen *f 1-10* per stuk.

Paramaribo, den 25 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(14298) De aangekondigde *VENDU*, van de HUIZEN, SLAVEN, enz., ten Sterfhuize van Mejufvrouw HENRIETTA van ROUX, aan de *Maagdenstraat*, naast Mevrouw de Weduwe GREEBER, zal plaats vinden HEDEN MIDDAG ten *vier* ure.

Paramaribo, den 26 Maart 1839.

BARENDS *qq.*

(14295) M. A. KEIJSER, zal Woensdag den 27sten dezer, des namiddags om 4 ure, ten huize van den Heer M. N. MONSANTO, *continueren* met den verkoop van Stukgoederen, Kousen, gestikte Dekens, Katoene Hangmatten, Linens, Longlawn, *Everlasting*, dito Jassen, Lakensche Jassen en Rokken, Zijde Hoeden, enz.

IJzeren Potten, Gereedschappen, bestaande in: Krans-, Kras-, Hand- en Zwavelstert Zagen, enz.; Goudsmids-Tangen, enz., enz.

GEBROEDERS REELFS

bieden te Koop:

Boter; AARDAPPELEN; Rolpens; Worst en Saucijsjes in vaatjes; kwart tonnen Zoutvleesch en Rookspek; Zwitsersche Kazen in blik; versche Zalm; Oesters; Gravysoup; Soup and Bouilli; ZUURKOOL; BROODSUIKER; Joosjes en Hysan Thee; Raap en Zoete Olie.

BANKET en BITTERKOEKJES; Rozijnen; Pruimen; Korenten; Amandelen; SUIKERGOED in flesschen; VRUCHTEN op BRANDEWIJN; Augurkjes en Roode Bieten; SPECERIJEN in soorten.

HAVANAH SIGAREN; LIJN OLIE; WITLOOD en andere VERFWAREN; Glazen Ruiten; AARDE- en GLASWERK; Soopjes Kelders; TAFEL COUVERTS; Puddingsvormen; Koffijmolens; IJZER- en KOPERWAREN.

Satinet; Dril; Piqué; Calico's; Cambricks; Neteldoek; fijne en groffe Linnen; Osnabrugs; Nankinet; geele Oost-Indische Doeken; Mans en Vrouwen Kousen; Draagbanden; Nachtmutsen; Shirting; roode en blaauwe Bont; Vlaggendoek; witte Engelsche *BEAVER* HOEDEN; zwarte vilten HOEDEN.

Roode Wijn in oxhoofden, kisten en bij hei dozijn; Madera-, Rhijn-, Champagne-, witte Mallaga-, Tint- en andere fijne WIJNEN in kisten; Bier in oxhoofden; Marascino di Zara.

SUIKERKALK; STEENEN; KALK en CEMENT, enz., enz. (13570)

Paramaribo, den 23 Maart 1839.

(13573) M. KERSTER zal voor eenen korten tijd de Kolonie verlaten.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam:

Het nieuw gekoperd Tweedeks Barkschip *Mercurius*, Kapt. C. Wessels. — Adres bij L. D. J. van Bommel. Sluit uiterlijk 27 Maart.

Het Nederlandsch Kofschip *Hendrika*, Kapt. H. E Sietsman. — Adres bij Gebroeders Reijns. — Sluit 28 Maart.

Het Hoekerschip *Voorwaarts*, Kapt. G. Don. Adres bij J. M. Samson.

Het Gezinkt Schooner Kofschip *de Zee-vaart*, Kapt. K. J. Haasnoot. — Adres bij Van West & de Hart.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip *Wilhelmina Maria*, Kapt. J. C. Atkes. — Adres bij J. L. Gellée. Sluit 10 April.

Naar Middelburg en Rotterdam:

Het Bargantijnschip *de Koophandel*, Kapt. F. Popken. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 30 Maart

Naar Rotterdam:

Het nieuw gekoperd Brikschip *Amphitrite*, Kap. A. C. Krul. — Adres bij Leijsner en Scheffer. Sluit 10 April.

Ter Drukkerij van FUCHS & CAMPS.